

Koefoed: Det er Rigsdagens Opgave, og jeg kan føje til, at det er ogsaa Rigsdagens Vilje at gøre, hvad gøres kan fra Lovgivningsmagtens Side, for at Samfundsforholdene kan blive saa gode som muligt at leve under for Landets Borgere. Og derfor drøftes Spørgsmaalene jo ogsaa, for at faa de bedst mulige Resultater frem. Man kan ikke sige, at Skavankerne gaar i samme Retning, men der gives Eksempler paa, at fuldkommen modsatte Tilstande gør sig gældende paa samme Omraade, saa meningsløst, at man tit tager sig til Hovedet og siger til sig selv: at man dog vel dér er ude i det helt taabelige. Og saa maa man jo spørge, hvad Aarsagen er til denne Meningsløshed, og se at faa den rettet.

Nu har vi i lang Tid stadig hørt dette, at det værste Problem i Øjeblikket det var Arbejdsløsheden med alle dens Følger. Til Afhjælpning af den foreslaas der Nedsættelse af Arbejdstiden, Forbud imod at arbejde mere end en bestemt kort Tid om Dagen, og der fremsættes Ungdomsarbejdsløshedslove, hvorefter de unge skal arbejde en kortere Tid og saa drive Sport og have anden Underholdning Resten af Dagen, for at Tiden kan gaa paa en sund og behagelig Maade. Samtidig ser vi det Særsyn, og paa Baggrund af det, jeg lige nævnte, kan man godt sige det tragikomiske, at kommer vi ud paa Landet, saa mangler der mange Steder baade mandlig og kvindelig Arbejdskraft, samtidig med at det i Aviserne anføres, at der er op imod 100 000 arbejdsløse. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at de Landbrugere, der har søgt og fremdeles søger Medhjælpere, men ingen kan faa og som Følge deraf selv maa arbejde det dobbelte Timetal af det normale, ser med Undren paa de foreslaaede Indskrænkninger i Arbejdstiden saavel som paa den Arbejdsløshedsunderstøttelse, der nu er blevet almindelig.

Nu er Forholdet det, at den Løn, der betales af Industrien eller ved Arbejder, der ved offentlige Foranstaltninger er sat i Gang, og hvor der kræves tariffmæssig Løn, den kan det danske Landbrug ikke udrede under de nuværende økonomiske Vanskeligheder. Ellers kan jeg godt sige — og jeg ved, at det passer —, at hvis Forholdene havde været saadan, at det kunde lade sig gøre, var der intet, vi paa Landet hellere vilde end betale den Løn, der betingede, at vi kunde beholde de dygtige Folk, der er opvokset paa Landet og vant til Arbejdet dér.

Men selv om der nu i disse Tider ydes

en efter Landbrugets økonomiske Bærevne ret stor Løn, kan den nødvendige Arbejdskraft altsaa ikke faas. Man kan ikke sige, at det drejer sig om enkelte specielle Tilfælde, og at det betyder ikke saa meget. Nej, der er mange Tilfælde, og det kunde jo i øvrigt ogsaa oplyses, hvor mange det er. Man ser stadig Arbejdsløshedstallet opgjort. Er der noget i Vejen for, at man ogsaa kunde faa en Opgørelse fra alle dem, der mangler Arbejdskraft? Saa kunde disse Tal sammenholdes, og maaske det saa kunde danne Basis for en eventuel Revision af Arbejdsløshedsbegrebet.

Man kan sige, at det vil være vanskeligt og et stort Arbejde at faa denne Optælling foretaget, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Forholdene er ogsaa vanskelige for dem, der ikke kan faa Tingene passet, fordi der mangler Hjælp, og saa kan de tvivlende, som ikke tror, det betyder saa meget, faa at vide, at dette Forhold kan ikke oprettholdes i Længden, at unge Mennesker, der har lært et Haandværk eller har arbejdet i en industriel Virksomhed og er blevet arbejdsløse og bor f. Eks. hjemme hos Forældrene, hæver deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, og samtidig en Nabo staar og mangler den nødvendige Hjælp, men de unge Mennesker er ikke interesserede i at tage Plads ved Landbruget, fordi det ikke kan betale sig for dem, da Understøttelsen er saadan opbygget, at de kan undslaa sig. Nu skal jeg ikke rejse nogen Uvilje mod de nødvendige Understøttelseslove, men man maa sikre sig imod, at der kan ske Misbrug, og det maa være saadan, at Lovene ikke hindrer Folk i at søge Arbejde, hvor det kan faas, og som det er nødvendigt bliver udført.

Jeg vil henstille, at der foretages en Optælling af de ledige Pladser i Landbruget, saa vi ved, hvor mange Indehavere af Landbrugsbedrifter der har søgt at faa Medhjælp, men ikke har kunnet faa det. Skulde dette medføre, at man samtidig fik Øjnene op for, at de Vilkaar, Landbruget har for Arbejdskraftens Vedkommende konkurrencemæssigt set over for andre, i mange Tilfælde endda beskyttede Virksomheder, er saadanne, at en Udligning af Forholdene er nødvendig, enten ved en Lettelse af Udgifterne eller ved en Forøgelse af Indtægterne, ja, saa kan det maaske ogsaa have sin Betydning. At have en saa stor understøttet Arbejdsløshed og en saa stor Mangel paa Arbejdskraft til nødvendige Arbejder er meningsløst, og det kan ikke blive ved uden at faa Følger paa en eller anden Maade.